

Formanden:

Nu får formanden snart dybe panderynker.

Keld Albrechtsen (EL):

... og formanden også, kan jeg forstå.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 67 stemmer (V, DF, KF, RV og KRF) mod 9 (SF og EL); 30 (S) stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 36:**Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.**

Af integrationsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 23/10 2002. Første behandling 14/11 2002. Betænkning 28/11 2002. Anden behandling 3/12 2002. Tillægsbetænkning 9/12 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Søren Krarup (DF):**

Der er to ting, som jeg føler trang til at sige her ved tredjebehandlingen af den første indfødsretslov efter de nye regler.

Den første ting har at gøre med det oprin, der fandt sted ved andenbehandlingen, og hvor flere partier på venstrefløj, især Det Radikale Venstre, talte om statsretslige problemer i forbindelse med den tildeling af indfødsret, der bygger på grundlovens § 44. Det blev sagt her og også i et efterfølgende udvalgsmøde, at der ikke er nogen retsbeskyttelse af dem, der søger indfødsret.

Lad mig da sige klart og tydeligt til især fru Elsebeth Gerner Nielsen – selv om hun ikke er til stede, så er hendes parti til stede – at ingen

fremmede har *ret* til statsborgerskab. Jeg gentager: Ingen fremmede har nogen som helst *ret* til dansk statsborgerskab. Statsborgerskab eller indfødsret i Danmark er det danske folks gave til de fremmede, der har kvalificeret sig til det, en gave, ikke en ret. En gave, den fornemste, det danske folk kan skænke til dem, der beder om dem, og som har gjort sig fortjent til at modtage den. Dette er grundforholdet vedrørende indfødsret, og det er dette grundforhold, som grundloven har understreget i § 44, hvor det siges, at indfødsret meddeles ved lov.

Hermed er sagt, at ansvaret er Folketingets, og at der derfor altid er tale om en skønssag, hvor det er Folketingets opgave at skønne om, hvem der er værdig til at modtage denne gave. Enhver tale om ret er udtryk for en misforståelse. Her er intet objektivt, ingen ret, men her er tale om den subjektivitet, der ligger i Folketingets skøn.

Derfor er Det Radikale Venstres tale om statsret og juridiske eksperters bedømmelse af forholdet ikke andet end tom snak, en ordinær misforståelse af, hvad der ligger i grundlovens bestemmelse. Det var det ene.

Det andet, som jeg gerne vil sige her ved dette, der kan blive en slags historisk begivenhed, er en tak til integrationsminister Bertel Haarder og en erklæring af min respekt for ham. Han har slet ikke haft det let i sin nye stilling. Enhver af os ved, at der i regeringspartierne findes elementer af en mondæn kulturradikalisme og en markedsbestemt afstumpethed – jeg nævner blot Uffe Ellemann-Jensen og Hans Skov Christensen som eksempler – der følgelig er fjendtligt stemt imod den folkelige ansvarlighed, der ligger i ændringen af udlændingepolitikken. Penge og ideologi har som bekendt intet fædreland. De, der sværger til profit og liberalisme, vil derfor være tilbøjelige til at se stort på det danske folks førstefødselsret til Danmark.

Bertel Haarder har på denne baggrund ikke haft det let ...

Formanden:

Ministeren!

Søren Krarup (DF):

... Undskyld, ministeren har på denne baggrund ikke haft det let. Men han har hævdet sine grundtvigske traditioner på fornemste vis og har vist en handlekraft og fasthed, som jeg efter trekvart års samarbejde vil sige tak for.